

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 12.

23de marts 1901.

27de aarg.



Tørskoet over floden uden baad.

Her har vi billedet af en maade at reise paa, som er meget almindelig i østen. Man har ikke saa mange jernbaner og dampskibe der, som vi har det, Skal man foretage en længere reise maa man paa elefantryggen.

Dg den kan nok bære meget den. Læs

bare paa, mænd, kvinder og børn og al bagagen med; den bærer det ganske let, og kommer den til en flod, som vort billede viser, saa vader den nok over, hvis vandet ikke er altfor høit. Dg inde i husei paa dyrets ryg sidder man lunt og tørt.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, betalt i forstod. I pletter til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 centz, og over 25 eksemplarer for 35 centz. Til Norge koster det 60 centz.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. B. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 11.

Abraham beder for Sodoma.

Af denne fortælling er der især tre ting, som vi skal lære. Først, at Guds hørn skal gaa i forbøn for sine medmennesker, og at Gud vil høre saadan bøn. For det andet, at Gud vil og kan redde sine fra nød og fare. For det tredje, at synd og ugudelighed sikkert fører straffedom over sig.

Herren fortalte Abraham, hvad han tænkte at gjøre med den ugubelige by Sodoma. Saaledes aabenbarer han ogsaa sine tanker for sine hørn. Det gjør han i sit ord. Det vil ikke de ugubelige agte paa; men hans hørn agter paa hans ord. Da Abraham fik høre, at Gud vilde ødelægge Sodoma, beghyndte han straks at bede for de stakkars mennesker. Deres nød gif ham til hjerte.

Dette findelag maa bære hos alle, som vil kalbes Guds hørn. De er selv af naade blevne frelst fra sin nød, og nu beber de om naade og frelse ogsaa for andre. Dette er det, vi kalder forbøn. Jesus har selv givet os det skjønneste eksempel paa saadan forbøn, da han endog bad for sine mordere.

I sin bøn siger Abraham, at der maaste kunde findes 50 retfærdige i byen; vilde han da ikke spare byen for deres skyld? Herren lovede, at han vilde spare byen for deres skyld. Og nu vedblev Abraham i hdmghed og dog med paatrængenhed at bede, indtil han kom ned til 10. Og Herren lovede at spare Sodoma, om der fandtes 10 retfærdige i den. Heraf ser vi, hvilken magt de retfærdige har med Gud. For deres skyld afvender Gud straffedomme, som ellers vilde ramme menneskene.

Sodoma blev ikke sparet. Thi der fandtes ikke 10 retfærdige i den. Men de retfærdige, som fandtes, de blev reddet. Gud lod ikke Abraham bede forgjæves.

De to engle, som gif til Sodoma, fik selv se, hvor ugubelige folket var. Men Lot og

hans hustru og to døtre førte de ud af byen, før straffedommen kom. Dog blev Lots hustru rammet af straffen, fordi hun ikke adlød Herrens ord, at hun ikke skulde se sig tilbage. Hun blev til en saltsøtte. De, som forlader den ugubelige verden med dens synd, skal af hende lære, ikke at se sig tilbage. Hjertet vil saa let drages tilbage af verden; da skal vi komme Lots hustru ihu og bede Gud bevare os.

Saa lod Gud ild regne ned over Sodoma og Gomorra, og hele den frugtbare slette blev for folkets synders skyld forvandlet til det døde hav.

Engang vil Gud lade ild regne ned over den ganste verden. Da skal hele verden for-gaa og alle ugubelige rammes af Guds straffedomme. Værst vil det da gaa dem, som har foragtet den herre Jesus og hans ord. Det er den største af alle synd. Men ogsaa da vil alle retfærdige, alle Guds hørn blive frelst.

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

"Na jo, lidt; men vi ser dem ikke saa ofte. Nei, jeg skulde ønske, jeg kunde bo her bestandig, og det ønsker Prins ogsaa." Efter en liden pause fortsatte hun: "Der hender jo saa meget mere her paa landet end i London. Vi kender mange flere folk her, og vi oplever saa meget. I London er hver dag akkurat ens, vi maa bare være i barnebarrelset, og vi bliver saa kjed af det. Men her paa landet er der saa mange morsomme overræstelser; ret som det er bliver der født en liden ny kalb eller en liden hest, og igaar var der seks bitte smaa sorte griser, som var saa nydelige! Og saa har vi saa mange mennesker at tale med her paa landet. Her har vi mr. og mrs. Giles og alle arbejdsfolkene paa gaarden og den gamle graberen og gamle Jennh og dig og miss Fairfax og mr. Rusfell, men ham har jeg bare truffet en gang."

Bethy stansede for at trække pusten.

"Hvad kan du have at tale med alle disse om?"

"Na, om alt muligt; men med nogle har jeg talt om svært alvorlige ting, om mit skriftsteb."

"Hvad er det for et, som er dit skriftsteb?"

Bethy læste det for hende og sagde derpaa:

"Jeg gaar og ønsker mig trængsel, og gamle Jennh sagde, det vilde sikkert komme. Alle mennesker har hødt det, undtagen jeg. Gamle

Jenny har havt det, og graveren og mr. Rusfel og miss Fairfax. Har du ogsaa havt det?"

Mrs. Fairfax satte sig ned og tog Betty paa sit fang.

"Gud gibe, du aldrig maa faa sorger saa tunge som mine, barn, — sorger, der gjør dit hjerte til is."

Betty lagde sine smaa arme om den gamle dames Hals.

"Gamle Jenny sagde til mig, at naar jeg var midt i trængselen, saa skulde jeg huske: 'Vær tro indtil døden' — jeg har glemt resten."

Der var nogle sieblittes tausshed, saa sagde Mrs. Fairfax:

"Spring nu ned, vennen min, du finder Nesta der; jeg vil sige farvel til dig nu med det samme, for jeg kommer ikke til at se dig igjen."

Betty sprang ned, og da hun var gaaet, soldebe Mrs. Fairfax sine hænder og bad for første gang paa lang tid. "Gud, hjælp mig", sagde hun, "jeg har nok ikke været tro, og jeg har ikke henvendt mig til dig om trøst."

Resten af eftermiddagen blev lige morsom for Betty, som formiddagen havde været. Hun besøgte stalden og hønseshuset; hun var i jordbærbedene og fik spise saa meget, hun vilde; hun plukkede en stor, pen blomsterbuket, som Mary skulde faa, og flokken fire var hun inde i stuen og fik en top te.

Miss Grace laa paa sofaen, men hun taalte nu at have Prins inde, og den fik endog lov at faa et stykke sukker.

"Jeg har havt det deilig idag", sagde Betty, da hun skulde hjem.

"Det har jeg ogsaa", sagde Nesta og lo; du har været saa underholdende, Betty; jeg kommer til at føle mig ensom, naar du er gaaet."

"Har du ingen at tale med, naar ikke jeg er her? Gaar du saa alene, som jeg brugte at gjøre, før jeg fik Prins?"

Vognen kom nu for døren, og Nesta kjørte hjem med Betty, der var træt, men dog straalende fornøjet over den hyggelige dag, hun havde tilbragt.

Miss Fairfax løstede hende af ved porten og kjørte langsomt tilbage. Hun glædede sig ikke til at komme tilbage til det triste hjem, hvor søsteren altid var grætten og vanskelig og moderen kold og stille. Men denne aften blev hun overrasket ved, at Mrs. Fairfax var venligere og mere pratsom end ellers.

"Betty er en sød liden pige", sagde hun, "hvem er hendes forældre, Nesta?"

"Mrs. Camp fortalte mig forleden dag om

dem. Deres far er medlem af parlamentet og deres mor er den Mrs. Stuart, som er saa kjendt, hun er med ved alle velgjørende siemed. Hun er sødt Champney, en af de flinke Miss' Champneys. Jeg tror, børnene sletter paa sine forældre, for skjont de er nogle vilde, smaa ugagnsraaer, er de dog alle begavede. Betty er den, som tænker mest, tror jeg; de andre synes at leve i drømmeland deres meste tid. Jeg traf Molly og Douglas forleden dag; de sad i toppen af et høit træ. Og jeg talte til dem, men gutten sagde: 'Hys, du maa ikke tale til os nu; for vi har gjemt os for elbedronningen; hun er fint paa os, og hvis hun finder os, staber hun os om til smaa sorte hunde, og vi maa gaa paa alle fire lige til middag.' Jeg lo og gif min vei. Det er ikke altid, jeg misunder barnepigen der."

"Betty er ikke barnslig nok", sagde Mrs. Fairfax.

"Synes du ikke det? Hun er da livlig og vilde nok. Men hun er et barn med sterke følelser. Igaar traf jeg hende udenfor kirkegaarden; hun sad der og græd saa saart over en død frost. Jeg forsøgte at trøste hende. Men hun græd og sagde: 'Aa, jeg er saa ræd, det er Prins, som har dræbt den; jeg saa det ikke, men jeg tror, det er den; og den ser ikke ud, som om den angrer det. Hvad skal jeg gjøre, hvis Prins vokser op og bliver en morder?'"

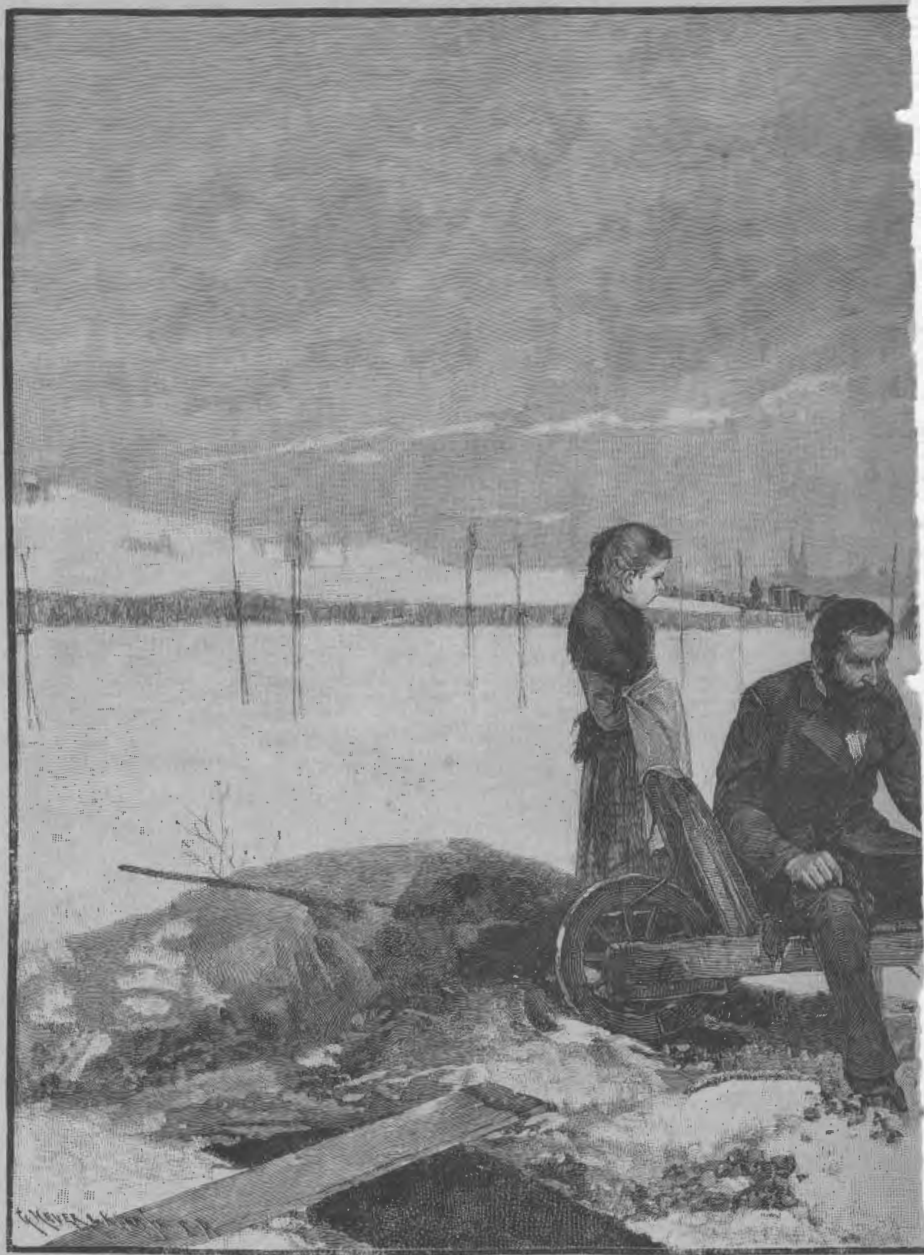
Om aftenen, da Betty var kommen i seng, laa hun og tænkte om igjen og om igjen paa, hvad hun havde oplevet om dagen. Barnepigen havde forladt værelset, og Molly var sovnet, men for Betty var det umuligt at faa sove.

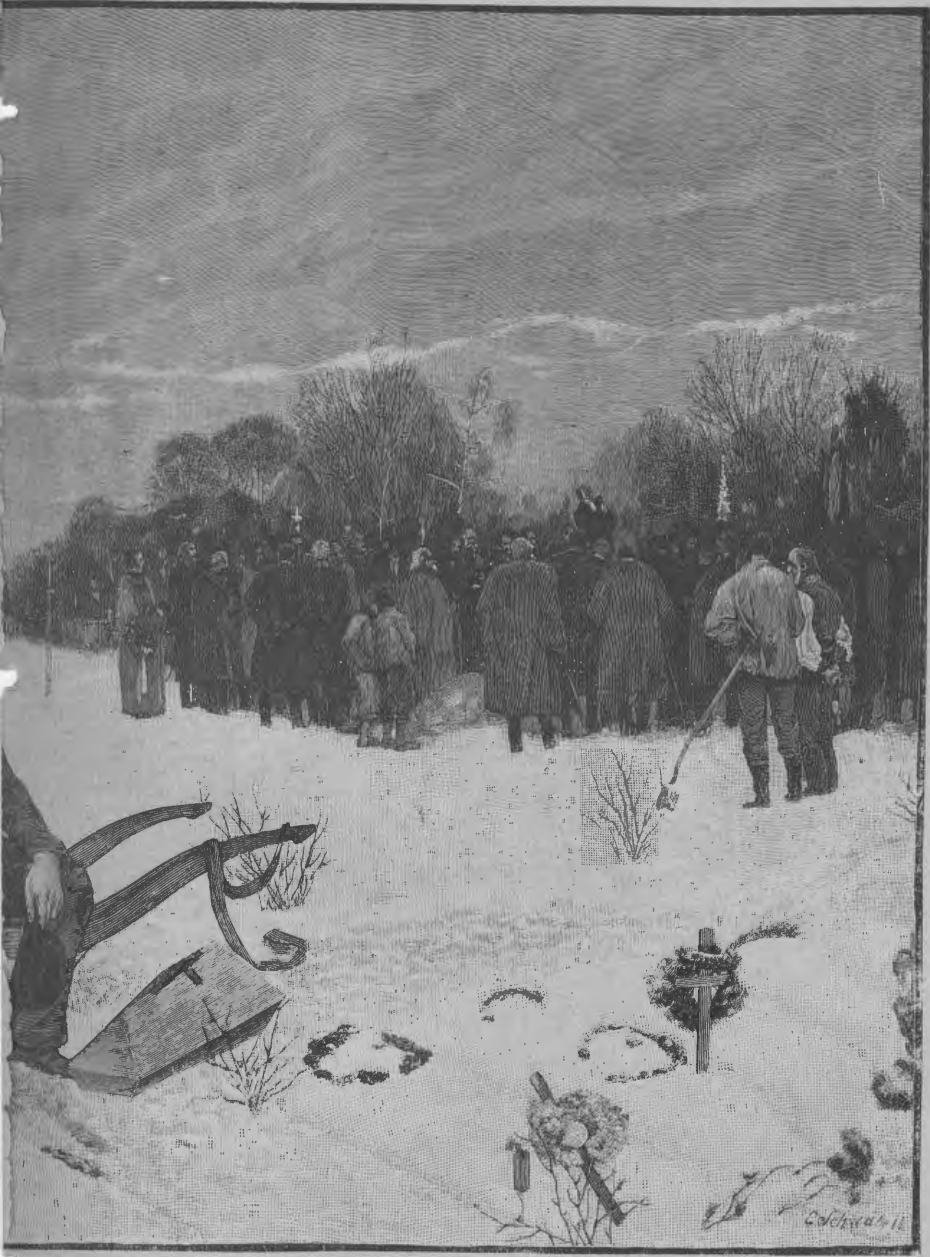
Til sidst strakte hun haanden ud og tog ned paa Prins, som laa i sin kurv foran sengen.

"Nesta sagde, du ikke havde nogen sjæl, Prins; du maa bede Gud om en; jeg er sikker paa, han giver dig en, naar du beder om det. Vaagn op, Prins!"

Prins reiste sig op og hoppede op i sengen til Betty.

"Kom hid, Prins! Du maa sidde paa to og bede. Du skal læse en aftenbøn, bare en liden ene. Jeg har bedt for dig hver aften, for du har været for liden, men nu er du snart stor nok til at gjøre det selv. Sid ganske stille! Du maa ikke slukke mig, og du maa ikke logre. Kom skal jeg lære dig at folde labberne. Se, sliq skal du gjøre. Nu maa du selv bede til Gud, du kan godt hvikke det sagte paa dit sprog; bed, at Gud maa give dig en sjæl, og bed om, at du





grave.

maa faa komme i himlen, naar du dør." Betty holdt hundens labber sammen og høiede sit hoved i taushed nogle minutter.

Endelig slap hun ben, og Prins hoppede glad ned i kurven igjen.

Da Betty saa lagde sit lille hoved ned paa puben, mumlede hun søvrig:

"Kjære Gud, hvis Prins ikke har bedt ordentlig, saa vær saa snild at tilgive den, og giv den en sjæl og gjør den til en snild hund! Amen."

Elleste kapitel.

Et bobestykke.

Det var en varm eftermiddag i juli. Børnene var trætte af at lege og hvilte sig under nogle sthggefulde træer i haven.

Snart efter vandrede Betty afsted hen til en kornager lige i nærheden. Ved kanten af den lagde hun sig til at sove, med hovedet støttet mod en gammel træstubbe, mens Prins sad ved siden af og passede paa hende. Mr. Rusfells kom netop langsomt spaferende henover stien gennem marken og fik nu øie paa dem. Han tog sin skizzebog frem og tog et løst udfast af den lille maleriske gruppe: Betty sovende med en haand under sit krøllede, lille hoved, og den anden haand fuld af valmuer, hun netop havde plukket. Prins ved siden af.

Lilfibt baagne Betty og saa forstrækket paa mr. Rusfells.

"Ikke bliv ræd!" sagde han, "vær du her i nærheden?"

Betty pegte paa huset.

"Er du, du fik lov at komme til mig en dag, saa jeg kunde faa tegne dig?"

Betty straaled af glæde.

"Jeg skal spørge Mary. Skal jeg komme ganske alene?"

"Ja, du og hunden din; bed barnepigen komme hid, saa faar jeg tale med hende."

Mary blev straks hentet, og stjønt hun havde indbendinger først, gav hun snart sin tilladelse, da hun hørte mr. Rusfells kun vilde beholde Betty en times tid.

"Jeg skal nok sørge for, at hun kommer sikkert hjem", sagde han, "og naar De nu ser, at hun ikke kommer noget til, saa faar jeg kanske laane hende en anden gang ogsaa; jeg vil saa gerne tegne hende."

Og det blev bestemt, at Betty skulde komme til ham næste dag kl. 2.

"Jeg synes igrunden ikke rigtig om det",

sagde barnepigen senere til Mrs. Giles, "men det var saadan en fin og fornem herre; han saa ikke ud, som om han var vant til at faa nei. Jeg ved ikke, om fruene vilde likt det. Det er rart nok, at Betty selv har lyst; men der er ingen af disse børnene, som er noget udselig. Det lader til, Betty faar venner, hvor hun kommer, jeg forstaar ikke det; jeg synes Molly er meget sødere."

"Mr. Rusfells er svært rig", sagde Mrs. Giles, "og det er en snild, danned mand; han bør ganske alene, siden hans lille datter døde. Kanske det vil kvitte ham op, at Betty kommer hid; jeg har hørt, han skal være saa trist."

"Hvorfor skal du gaa og ikke vi?" sagde Molly, da Betty kom springende og fortalte det, "det er for galt; du faar det bestandig saa morsomt."

"Det blir ikke det gran morsomt", sagde Douglas, som laa og rullede sig i græsset, "jeg kjenner mr. Rusfells, han er forfærdelig fint. Jeg hørte igaar, at han havde banket op en gut, fordi han havde taget et fuglerebe i haven der; og jeg har hørt, at han har et stort glasbærelse fuldt af stelletter, og der ligger afhugne stykker af mennesker rundt omkring. Kanske han samler paa horn ogsaa og holder dem som fanger og aldrig slipper dem ud igjen."

Betty saa tvilende paa sin broder.

"Nei, jeg tror dig ikke, Douglas."

"Ja bare vent, til du kommer hid! Jeg ved, der ligger menneskehænder og fødder, for der var en gut, som havde kiget gennem vinduet og set det. Mr. Rusfells er akkurat som Blaaffjæg; han har det bærelse stengt, og ingen faar komme ind. Hvis han tager dig derind imorgen eftermiddag, kommer du aldrig ud igjen."

"Da skal Prins være min hund istedenfor din", sagde Molly.

"Prins gaar med mig, den", sagde Betty, "saa hvis ikke jeg kommer igjen, saa kommer ikke Prins heller! Og forresten kan det være det samme, om vi kommer tilbage eller ikke. Jeg vil heller være sammen med mr. Rusfells end med dig, naar du er sint."

"Han vil først give dig meget at spise i en uge, og naar du er bleven rigtig fed, vil han hugge dig i mange stykker, og Prins ogsaa."

Men Betty lo og dansede bort med Prins i hælene paa sig.

"Du er bare jaloux, fordi han vil tegne mig og ikke dig!" raabte hun tilbage, "jeg skal fortælle dig om alt, hvad han har i det fæle bærelse, naar jeg kommer tilbage igjen."

Næste eftermiddag fulgte barnepigen hende op til mr. Rusfells hjem. Mary ventede i husholderstødens værelse, hvor hun blev trakteret og underholdt og gjerne skulde været hele tiden, men mr. Rusfell sagde, at han selv vilde følge Betty hjem, saa hun havde ingen undskyldning til at blive.

Imens morede Douglas og Molly sig hjemme; de byggede et hus af hø ude paa marken, og de legte, at de malede Bobby og Billy.

Klokken var næsten fem, da Betty kom tilbage igjen, og hun havde meget at fortælle.

"Mr. Rusfell har ombestemt sig nu; han vil ikke male mig og Prins; men han vil hugge os ud af sten; jeg maatte ligge ganske stille, det skulde se ud, som om jeg sov; men jeg fik lov at have øinene aabne. Og jeg saa mange løse arme og ben, men de var bare af sten; mr. Rusfell havde laet dem. Og der var nydelige gardiner og fine gulbtepper og mange pene blomster og en hel del halvfærdige malerier og figurer. Det var nok saa uordentlig der. Jeg fortalte mr. Rusfell, hvad du sagde, Douglas, men han bare lo. Jeg fik nogle deilige ferstener af ham, og han fulgte mig hjem, og vi havde meget at tale om paa hjemmeveien."

Bettys besøg til mr. Rusfell blev nu meget hyppigere; han var glad i hende og likte, at hun kom, men dog var det ofte med blandede følelser, han havde hende der. Naar hun kom, lagde han tilfide sin mørke indeslutthed og talte liblig til hende, men ofte kunde et ord eller en barnlig gestus minde ham om hans lille datter, og da blev han atter taus og stille, eller stemmen skjald ved mindet.

En dag blev han kaldt ud af sit atelier, og Betty var alene igjen.

Da mr. Rusfell en stund efter kom ind igjen, saa Betty flad paa gulvet og bladede i en stor bog.

(Fortf.)

Ogsaa et tegn fra Gud.

En af medhjælperne ved vaissenhusets bygning i Halle, som besøge de daglige udtællinger, kom en aften meget sørgmodig til Frandø og sagde: "Nu er det forbi med pengene." "Det fornøjer mig", sagde Frandø; "det er et tegn paa, at Gud vil give os noget igjen. I min barndom fik jeg altid et par nye sko, naar de gamle var udslidte." Dagen efter kom et brev med en gave af 200 dalere.

Velsignelsen af at gaa i kirke.

En gammel olbing merkede en stor forandring til det bedre hos sin søn, siden denne havde begyndt at gaa i kirke. Faderen havde ikke forstik at gaa i kirke; men nu gif han af nysgjerrighed; han vilde gjerne vide, hvad det var, som havde virket saa godt paa hans søn. Da greb Guds ord ogsaa hans stolte og trodsige hjerte. Han bøjede sig for den korsfæstede i bod og tro.

To aar senere blev han syg og lod presten hente. Paa prestens spørgsmaal om, hvor gammel han var, svarede han: "Run to aar; thi jeg kan kun regne mit liv fra den tid, da jeg lærte at kjende min frelser, Jesus Kristus. De 80 aar forhen var et liv i døden."

Advarsel for gutter.

En bymissionær besøgte i fængslet en ulkkelig mand, der skulde saa sin dom. "Min herre", sagde fangen, mens taarerne rullede ned ad hans kinder, "jeg fik hjemme en god opdragelse; det var min opdragelse paa gaden, som ødelagde mig. Det var min bane at liste mig uformerket ud af huset og at løbe omkring paa gaden med gutterne. Paa gaden lærte jeg døvenskab, paa gaden lærte jeg at bande, paa gaden lærte jeg at bruge tobak og drikke, paa gaden lærte jeg at stjæle. Na, det er paa gaden, hvor djævelen lurar paa de unge for at ødelægge dem."

Hunden foran speilet.

Gotthold havde en liden hund, som straks begyndte at knurre og gjø mod sit eget billede, naar man holdt den hen foran et speil. Gotthold sagde: Speilet egger ofte andre til egentjærlighed, men denne hund til brede mod sig selv. Den kan ikke begribe, at den ser sit eget billede, men den mener, det er en fremmed hund, som den ikke vil taale saa nær ved sin herre. Dette kan med god grund minde os om en af vort forberede hjertes svagheder. Vi klager, vredes og skjender ofte over dette og hint, som andre gjør os imod, og betænker ikke, at skylden mest ligger hos os selv. Menneftene gjør os ikke tilpas, fordi vi heller ikke gjør dem tilpas. Vore børn er onde, fordi de har arvet og lært ondskaben af os; vi vredes paa dem, og de er dog bort eget billede.

Til billederne.

Se paa de to grave, hvor forskjellig alting er. Den forskjjel, som rigdom og anseelse gjør her i verden kommer neppe nogenfinde tydeligere og, vi kan vel sige, mere sstrigende frem end ved udgangen af verden. Se der i baggrunden, hvor den rige begraver sin hustru kanste, der er det deltagende følge utælleligt. I smukkeste sørgebragt er alle klædt, florumvundne faner vaier, og baade kiste og ligvogn er af smukkeste slags og overdaadig pyntet.

Men den fattige sidder alene med sin moderløse datter ved graven, hvor de snart skal sjenke lille bror ned. Selv har han bragt den lille blomsterløse kiste hen paa kirkegaarden paa en simpel trillebør, og følget kan ingen sene. Ingen pragt omgiver det gravsted, det er vist.

Men er det saa, at forskjellen træder skarpt i dagen her, saa tænk paa det, at det, som er ligt for begge, det træder ikke i dagen, og at ligheden er det store her i døden, ved gravens rand, medens forskjellen i virkeligheden intet har at sige.

Begge to har de mistet. De har mistet det, som var hjertet saa hjært, at ingen udvortes glans eller mangel paa glans kan trøste eller bedrøve. Men det haab, som kan trøste og altid trøster der, hvor det faar komme ind, det har begge lige stor adgang til. Og det viser sig saa gjerne for alle de sene, som græder.

Opl. paa billedgaaden i nr. 10.

Karl øver sig paa violin.

Gaader.

I.

Forfra kan jeg hjælpe dig i nød Omvendt ligger jeg paa alle mand's bord.

II.

Nævn to guttenavne, som kan gjøres til et.
Erling Hytten, 9¹/₂ aar.

Firkantgaade.

a. a. a. d.
b. d. e. e.
c. e. c. l.
l. n. r. r.

Disse bogstaver ordnes saaledes, at de lyder ens baade lodret og vandret og betegner:

1. En liben, nydelig fugl.
2. Noget, som er godt at faa, naar man ikke ved, hvad man skal gjøre.
3. En bygning, hørende til en landgaard.
4. Den første have i verden.

Geografisk gaade.

1. En by i Norge.
2. En elv i Italien.
3. En ø i det indiske hav.
4. En by i Tyskland.
5. En elv i Frankrig.

Forbogstaverne og endebogstaverne, læste ovenfra nedad banner navnene paa en by i Norge og et land i Europa.

R. S. Fjotland.

Billedgaade.



Erling Hytten, 9¹/₂ aar.